

Bỏ Quên

Nguyễn Liệu

Nghe tiếng phone reng, Hoàng bực mình cho là phone quảng cáo, nhưng vẫn dở phone lên găt gồng :

- Alo ! cái gì mà gọi hoài vậy.
- Dạ cho chúng tôi gặp ông Lợi, chúng tôi gọi hai ngày nay không ai bắt

phone.

- Ông Lợi không có nhà.
- Chúng tôi rất cần gặp ông Lợi
- Ông Lợi đi làm hai giờ chiều mới về, có gì nói với tôi được không, tôi là người nhà ông Lợi,
- Xin bà làm ơn nói với ông Lợi đến nhà dưỡng lão CampBell đưa ông cụ về nhà vì dịch corona nhà dưỡng lão được lệnh phải giải tán.

Hoàng hoảng hốt nghĩ cái hoạ sắp tấp vào nhà, liền xuống giọng năn nỉ :

- Thưa bà, xin bà có cách gì tạm để ông già trên đó không, tốn mấy chúng tôi xin chịu, nhờ bà làm ơn giúp cho chúng tôi, chúng tôi sẽ hậu tạ riêng bà.
- Không được cô, tôi là nhân viên đâu có quyền hành gì, 19 người già trong viện xét nghiệm có 4 người dương tính, bị nhiễm virus, hiện cho nằm bệnh viện, số còn lại kết quả âm nên cấp tốc trả về nhà cách ly 14 ngày. Đó là lệnh của ban phòng chống dịch. Hiện người ta về nhà hết, trừ ông cụ, bởi vậy cô phải báo cho ông Lợi biết, cấp tốc đến đưa ông cụ về. Thôi, cảm ơn cô.

Bỏ phone xuống Hoàng sững sờ: Làm sao bây giờ? Lợi có một bà chị và một đứa em. Gọi phone bà chị, nhờ bà chị nhận ông già về tạm mấy ngày dịch hoành hành rồi sẽ tính sau:

- Chị nên đưa cha về một thời gian ngắn rồi sẽ tính, chị lo cho cha, bọn em chịu tất cả phí tổn cho chị
- Không được, nhà tui có một phòng, lớn nhỏ năm người ở, đưa cha về ở chỗ nào. Nhưng mà cậu mợ nghĩ sao, ba năm nay ông đã ở yên rồi, thì để ông ở tiếp cho hết đời, đem về làm gì.
- Bây giờ người ta không cho ở nữa, tất cả viện dưỡng lão đều bị đóng cửa. Thôi để em thuyết phục chú út thử.

Chú út viện lý do hai vợ chồng chú cả ngày đi làm, vì làm y tá ở bệnh viện nên dù mọi người đều phải ở nhà, hăng xướng đều đóng cửa, nhưng hai vợ chồng chú không được ở nhà, thì làm sao có thì giờ chăm sóc ông già. Trước lý do đó chị không thể năn nỉ câu thứ hai. Không còn cách gì nữa, năn nỉ ai cũng không được, chị liền nghĩ đến cách cuối cùng là im lặng xem như không được tin tức gì hết, và có thể cảnh sát xem như ông già không có thân nhân, và họ sẽ giải quyết theo hướng đó, hướng không có thân nhân. Chị mỉm cười khen mình người sáng ý, thông minh. Chị biết rất rõ anh bạn của chồng chị, cách nay ba năm, có bà mẹ già ở Pháp sang thăm, bà bị bệnh, anh gấp rút đưa vào bệnh viện, độ vài tuần sau bà cụ qua đời. Bệnh viện liên lạc thân nhân mới hay là số phone giả, địa chỉ giả.

Chiều hôm đó Lợi về hơi sớm. Đường vắng quá, một vài người lớn tuổi đi bộ có vẻ ké né trên lề đường, đeo khẩu trang, ra dáng thận trọng nghiêm nghị khác những ngày thường. Quang cảnh khác hẳn, hơi rờn rợn, hình như ma quái núp trong cỏ cây, nơi nào đâu xa lạ hoang vu, chứ không phải nơi anh thường đi ngày hai bận, đi cắt cỏ cho một trường học gần nhà. Anh vừa bước vào nhà, nghe phone reng, trong phòng bên cạnh chị chạy ra nhưng không kịp.

- Alo ! dạ..dạ .. dạ vâng ...dạ..dạ tôi đến ngay.

Vừa đặt phone xuống, anh nói ngay:

- Bọn nó đuổi ông già về, bây giờ anh phải đi đón về.

Chị cố bình tĩnh, tuy giọng hơi run run:

- Thì anh ăn cơm rồi sẽ tính sau.
- Tính cái con mẹ gì, nó bảo trước đây hai ngày, họ về hết rồi, nếu chiều nay không ai đón về, nó báo cho cảnh sát biết và xem như xong nhiệm vụ.
- Hay là anh để cho cảnh sát nó giải quyết xem sao.
- Làm thế cha anh sẽ chết lạnh dọc đường cái trong đêm nay.

Bực mình anh vẫn giữ nguyên bộ quần áo cật cỏ ra xe. Anh nghĩ cũng tại anh, năm đó ông già không chịu đi, lấy lý do già rồi đi làm gì, tiếng Anh không nói được không biết lái xe, hơn nữa, mẹ anh mới mất chưa giấp

năm, bỏ đi thấy tội nghiệp quá. Nhưng anh bảo cha anh nên đi, tuổi già ở Mỹ có đủ thuốc men, có bác sĩ giỏi, có bệnh viện tốt, nhất là tránh được cái nạn dùng thuốc giả, thuốc độc của Trung quốc.

Bà chị cả của anh, người em trai út và nhất là vợ anh, liên tục lén anh, viết thư về khuyên ông già nên ở lại Việt nam lo mồ mã cho mẹ mới mất, rồi sẽ gửi tiền, gửi thuốc Tây về cho ông. Bởi vậy ông quyết định xoá bỏ hồ sơ H.O. Khi được tin xoá bỏ hồ sơ, anh phải cấp tốc về quê khuyên bảo ép buộc ông làm lại hồ sơ. Thế mà phải chờ đến trên mười năm, hồ sơ mới được tái xét, mới được ra đi.

Freeway 17 vắng quá, anh chạy hơi quá tốc độ nên chưa đến một giờ đã ra exit Campbell. Theo con đường nhỏ đi sâu vào rừng rậm. Tuy chưa đến 4 giờ chiều nhưng như sắp tối, vắng một cách kinh hoàng. Anh nghĩ làm nhà dưỡng lão ở nơi này có khác gì một nhà tù nhốt mấy ông già gần đất xa trời.

Đậu xe phía trước, anh chạy vòng vào sân sau, không có một bóng người nào, phía trong hành lang xa, một ông già nhỏ thó ngồi bất động trên cái ghế dài bên cái xích vải. "Trời ơi! cha tôi đây Trời!" Anh nhào tới ôm cha anh, ông già mỉm cười, nước mắt đầm đề:

- Thấy con cha mừng quá. Hai hôm nay cha ở đây một mình. Nếu tối nay con không đến, cha mò lần ra đường cái. Trời còn thương cha.
- Cha ngồi đây lâu chưa?
- Hồi sáng giờ. Bà y tá bảo cha dọn đồ ra ngồi chờ người nhà lên, họ đóng cửa.

Lợi xách túi vải nói:

- Con công cha ra xe, đường đi nhiều rẽ cây dễ bị vấp ngã.

Ông già lẩm nhẩm:

- Cha ở đây đúng ba năm 4 tháng 18 ngày.

Lợi mừng thầm, ông già mình tuy ốm yếu nhưng trí óc còn khá sáng suốt mới nhớ được số ngày tháng năm ở khu rừng này.

- Bọn con đều khoẻ mạnh hết?
- Dạ, vì bệnh dịch đang lan tràn nên ai ở nhà nấy không dám ra đường, nên mình con đi đón cha..
- Hai đứa cháu nội của cha lớn lắm hả, có đứa nào có vợ chưa.
- Chưa cha, bọn nó còn nhỏ, còn đi học mà.

Lợi lái xe chạy chậm vì đoạn đường xấu, sợ xe xóc làm mệt cha già. Nghe tiếng thở đều đều ông già ngoẹo đầu qua một bên thiu thiu ngủ. Lợi định tạm để cha già ở cách ly tại garage xe và anh định nghỉ cắt cỏ ít nhất 2 tuần để chăm sóc cha. Anh nguyện lần này chính anh, chính bàn tay anh sẽ làm mọi thứ, từ nấu ăn, giặt dũ đến tắm rửa, đổ bỏ, lau cầu, không để ai nhúng vào, nhất là vợ anh.

Nhắc đến vợ, anh lo lắng rồi đây anh phải cố gắng chịu đựng, cố gắng nhịn nhục tới đa, để tránh những cuộc đổ vỡ cãi vã to tiếng. Nhất là không để cho ông già nghe được những lời cãi vã. Anh chắc chắn phải làm được vì ông già sống ở garage biệt lập.

Bữa cơm tối hôm đó tuy rất đói nhưng anh ăn không ngon vì hình ảnh cha anh khi chiều làm anh rất xúc động, anh cảm thấy tội lỗi, một ông già gầy ốm một mình ngồi cheo leo ở bìa rừng vắng vẻ tiêu điều, vào một buổi chiều sắp tắt. Tại sao một ông già phải bị đày đoạ như thế. Mâm ăn có 4 người, hai con anh ngồi một bên, vợ anh với anh một bên. Hai đứa nhỏ và vợ anh mỗi người chăm chú vào chiếc Iphone, không để ý gì đến việc ăn uống. Bỗng chị hỏi:

- Cha ăn uống gì chưa?
- Cha mệt đang ngủ ngoài garage, anh đang nấu cháo cho cha
- Chắc anh gặp cha đang lang thang ngoài đường cái chứ gì?

Anh giả vờ không hiểu câu nói móc của chị, vì khi ra xe đi đón ông già, anh bảo nếu không lên đêm nay, ông già có thể chết lạnh trên đường cái. Anh bình thản trả lời:

- Không, ông già ngồi cheo leo một mình ở hè nhà dưỡng lão.

Hai đứa nhỏ thôi ăn đứng dậy, mỗi đứa rót một ly nước, lên lầu. Chị cũng thôi ăn, đứng dậy, anh liền bảo:

- Em ngồi lại anh có vài điều muốn bàn với em.

Chị ngồi xuống nhìn thẳng vào anh.

- Anh đem cha về đây ở tạm một thời gian, có thể nửa năm, một năm để ông ổn định sức khoẻ, anh sẽ dẫn ông về lại Việt Nam ở với bà cô ruột anh cũng đang sống một mình với đứa cháu trong họ. Anh sẽ làm hết mọi việc từ đi chợ, nấu ăn, rửa chén, dọn dẹp trong nhà, lau chùi cầu tiêu nhà cửa, v..v..anh chỉ tha thiết xin em

một điều ..một điều.. là cố gắng vui vẻ với ông già trong lúc ông còn ở nhà này với chúng ta. Nghĩa là em sẽ không làm gì hết, cố nhiên việc chăm sóc ông già là việc của anh, nếu em ...thấy không thể được thì cũng nên cho anh biết.

Không khí nặng nề im lặng. Chị đứng dậy, chậm chậm đi lên lầu. Khi chị đi rồi anh bực mình tại sao lại đặt vấn đề với chị một cách thẳng thừng thô bạo như vậy, vô tình đẩy chị vào thế chống đối, anh cảm thấy mình kém cỏi quá, làm vấn đề đáng lẽ đơn giản, hoá ra khó khăn phức tạp hơn.

Nhà anh có 4 phòng, trên lầu 3 phòng ngủ, 2 phòng tắm. Hai con hai phòng anh chị một phòng. Tầng trệt 1 phòng ngủ 1 phòng tắm. Khi ông già chưa đến nhà dưỡng lão, ở phòng dưới này. Để ông già nằm một mình ở garage anh không yên tâm, đêm hôm có việc gì ông già kêu không ai nghe, anh đặt một giường nhỏ anh nằm cạnh ông già.

Lấy lý do vì dịch corona, cách ly xã hội, nên anh yên tâm để ông già ở garage cho đến khi hết dịch. Cũng vì lý do đó anh giải thích với ông rằng vợ anh và hai con anh chưa dám ra garage. Thật sự ông già hiểu hết sự việc, nhất là suốt hơn ba năm nay, ba chục người bị "lưu đày" (chữ của các cụ ở nhà dưỡng lão Campbell) ở chung với nhau. Hầu như họ chung một tâm trạng bị con, tổng họ ra khỏi nhà, vì tốn kém thì ít, vì người nào cũng có tiền già, tiền chánh phủ cấp cho tạm đủ sống, có lẽ vì người càng già càng làm cuộc sống của chúng mất tươi trẻ, mất hạnh phúc, và cũng chính người già bị gán cho là cái ổ vi trùng, ổ bệnh tật. Người già đồng nghĩa với dơ dáy...v...v... Tất cả họ, những người Việt nam ở trại Campbell, đều là cựu sĩ quan miền Nam Việt Nam sau ngày mất nước tháng Tư năm 1975, trung bình mỗi người chịu gần 10 năm tù cộng sản.

Vì cùng chung một tâm trạng, một ngôn ngữ họ thông cảm với nhau họ không quá chán nản quá cô đơn như ở các nhà dưỡng lão khác nói tiếng Anh là chính, nên người nào không nói được, chịu rất nhiều thiệt thòi, có khi bị đánh đập vì bị xem như bất tuân các mệnh lệnh của y tá y công. Vì chia xẻ vì thông cảm vì cùng cảnh ngộ họ tránh được những cãi vã, những xô xát với nhau, nhưng họ mỗi ngày mỗi chuốt thêm những oán oăm, những nỗi buồn vì bất hạnh với gia đình, với con cháu. Mỗi ngày họ phết thêm vào bức tranh tập thể đó, một nét buồn thảm âm đạm. Thế cho nên họ thiếu hẳn niềm vui, người nào cũng mang một bộ mặt âu sầu buồn thảm. Thậm chí có người than rằng ở tù tuy mất tự do, tuy nhục nhã, nhưng ít nhất một tháng, hoặc 6 tháng, có gia đình đến thăm nuôi, và gia đình còn thương xót, còn tôn trọng, còn kính nể người đang ở tù, và còn hy vọng, người tù còn có ngày về để cùng xây dựng lại cuộc sống, tạo lại hạnh phúc.

Trái lại vào trại dưỡng lão không mất tự do, nhưng gần như không cần tự do nữa, như bước vào giai đoạn cuối cuộc đời. Họ thật sự bị bỏ quên. Có người suốt năm không có người đến thăm. Theo ông khi vào trại, tổng số là 30 người, và gần 4 năm sau chỉ còn 19 người. Mười một người lìa trần vì buồn bã quá, vì chán nản đến cùng cực, vì tủi thân, vì bị bỏ quên, chứ không phải vì những bệnh nan y. Có những người không chịu uống thuốc, có người phản đối đi bệnh viện.

Từ ngày đưa cha về nhà, anh thay thế vợ làm mọi việc trong nhà, anh mới biết rằng tuy công việc nhẹ, nhưng bực mình quá. Quần quật từ sáng đến tối, không hết việc. Anh dọn cho cha anh và chính anh ăn ngoài garage, sợ cha buồn anh giải thích vì trong thời kỳ cách ly nên phải như thế. Vợ con anh ăn trong nhà. Tuy ông hiểu điều giải thích của anh là đúng trong thời kỳ cách ly này, nhưng ông vẫn buồn buồn tủi thân. Ông mỉm cười tự thấy mình càng già càng khó tính, càng cô đơn càng khó tính. Ông nghĩ đáng lẽ ở tuổi mình tuổi gần 80 phải dễ dãi, phải cởi mở, sao cũng xong cũng tốt. Ông nhớ lại cái đề tài này, trong nhà dưỡng lão, thường đem ra bàn luận với nhau trong nhóm anh em, và lúc nào ông cũng ở phe chỉ trích những người khó tính, và quả quyết vì tính xấu đó, mà con cháu nó không muốn sống gần với mấy người già, dù đó là ông bà nội ngoại. Mấy người bạn của ông không đồng ý và cho rằng vì hai nền văn hoá Đông phương Tây phương đối lập nhau, nên mới có những bi kịch như vậy.

Rồi họ dẫn chứng ở Việt Nam chẳng hạn(trừ cộng sản) đưa bé lên ba đã được cha mẹ dạy dỗ lễ độ chào hỏi, trong khi ở Mỹ trẻ con lên đại học chưa có thói quen chào hỏi. Vấn đề này với ông, chưa ngã ngũ, chưa tìm ra câu giải đáp thoả mãn.

Từ ngày ra khỏi nhà dưỡng lão Campbell. ông sống một mình ở garage ông hay nghĩ đến người vợ quá cố của ông. Nếu bà còn sống, thì có lẽ đời ông không như thế này, không có chuyện ở nhà " lưu đày Campbell". Càng nhớ đến bà, ông càng thấy ở bà có phẩm cách cao quý, một người vợ tuyệt vời, một người đàn bà suốt đời chỉ biết hy sinh cho chồng cho con, một người kính trọng cha mẹ ông hơn cả ông kính trọng. Có hôm trong giấc chiêm bao ông thấy bà ngồi cạnh giường ông, ông mừng quá ngồi dậy thì bà lặng lẽ đứng dậy ra đi im

lặng không nói một lời. Rồi những đêm tiếp theo, ông mong được gặp bà nhưng không thấy. Ông tính sẽ nói với anh lập bàn thờ thờ mẹ để đêm đêm có chỗ ông thắp cây nhang, tội nghiệp. Nhưng ý nghĩ này bị dập tắt ngay, vì ông, và bạn bè ông đều biết, có bao giờ bọn chúng chấp nhận bàn thờ.

Anh vui vẻ hỏi cha :

- Hôm nay con đi chợ, cha muốn mua thứ gì, muốn ăn uống gì, con mua cho cha.
- Không, không, khỏi mua gì con, cha ăn gì cũng được, nhà có gì ăn vậy.

Anh vừa ra xe, thì chị và hai đứa nhỏ đến cửa trong nhà xuống garage, chị nói lớn trong nước mắt :

- Hai cháu và con chào cha. Nhờ cha nói với ông có cái thư để trong tủ lạnh. Ông không cần vợ, không cần con, nên bọn con ra đi. Nói xong chị và hai đứa nhỏ lui vào nhà. Ông bối rối không kịp nói gì. Một quá ông nằm đừ lên giường cảm thấy khó thở. Ông mê man vào giấc ngủ hồi nào không biết.

Anh đặt mâm cơm lên bàn mới hay cha anh đang ngủ. Anh ngạc nhiên sao giờ này cha anh còn ngủ:

- Cha, cha, dậy ăn cơm rồi hãy ngủ cha.

Ông già ngồi dậy bàn thần không biết ở đâu. Anh nói lớn:

- Hình như cha bị cảm phải không.
- Không, hơi mệt thôi, không sao đâu.

Ông ngồi dậy cố nuốt miếng cơm, nước mắt dầm dề:

- Vợ con với hai đứa nhỏ bỏ nhà đi rồi.
- Cha nói cái gì vậy cha?

Ông lặp lại :

- Vợ con bỏ nhà đi rồi. Nó có ra chào cha và dặn cho con biết có thư trong tủ lạnh.

Anh vội vàng chạy vào nhà. Thư viết :

“Ông xem mẹ con tui không ra gì nên chúng tui phải ra đi”.

Viết vội vã chữ nguệch ngoạc, chỉ một câu thôi, không ký tên không đề ngày.

Tức quá anh xé nát tờ thư, ngồi thừ xuống ghế nước mắt tuông chảy, anh khóc. Anh ngồi như thế đến 1 giờ sáng, giật mình nghĩ đến ông già, anh vội bước ra garage cố điềm tỉnh đầu cha anh.

Cha anh nằm im lặng hình như chưa ngủ, vì ông già cựa mình và thỉnh thoảng ho. Anh nghĩ phải cố gắng bình thản trước cha anh. Mong hết cơn dịch anh sẽ đưa cha anh về Việt nam rồi anh sẽ đi tìm vợ con anh. Nhất định không để đổ vỡ gia đình. Anh nghĩ, lỗi do mình, mình bắt tài quá nên mới ra nông nỗi này.

Nguyễn Liệu

San Jose ngày 15 tháng 4 năm 2020

Ngày cao điểm của trận dịch corona